

en „pro“ in plaats van „voor“ of „conversatie“ voor „gesprek“ of „correspondentie“ voor „briefwisseling“? Het is een groote aanklacht tegen veel Hollanders, dat ze, alleen om z.g.n. fatsoenlijk te zijn, of om geleerd te schijnen, of om indruk te maken, honderden Hollandsche woorden verachten en er vreemde voor gebruiken. Want Nederland zit vol van die vreemde woorden.

Een barbier (oftewel scheerbaas) zet „Coiffeur“ op z'n uithangbord. Iemand, die een melksalon (oftewel koffiehuis) houdt, kondigt dat aan met het woord „Lunchroom“, dat door „van het Nederlandsche volk“ wordt uitgesproken als „lungroom“ of „lunsroom.“ Wie een de aandacht trekkenden naam aan z'n boter wil geven, noemt die „Blue Band“, en bereikt daarmee, dat een gedeelte der Nederlanders zegt „bleu band“ en het andere „bluwe band.“

Onze taal zit vol vreemde woorden. Het meest worden ze verspreid door de kranten. Alle staatkundige verhandelingen staan er vol van. Ook de „advertenties“ zijn geregeld opgevuld met vreemde woorden en uitdrukkingen. Verder vindt men veel buitenlandsche woorden in allerlei stukken, die uitgaan van Rijk of Gemeente.

Ook de „vaktermen“ in de rijksbedrijven zijn voor een groot deel Fransch. Denk b.v. maar eens aan de legeruitdrukkingen. In de sportspelen wemelt het van Engelsche uitdrukkingen.

Verder vindt men veel overbodige vreemde woorden in wetenschappelijke boeken.

Maar gelukkig, dat er tegenover dien vloed van vreemde woorden, die ons als het ware overstroomt, de tegenwoordige meer hoogstaande schrijvers en vooral de dichters zich toeleggen op het zuivere reine Hollandsch. Heel veel boeken met letterkundige waarde en vooral de nieuwere gedichten ademen weer den frisschen geur van de onbesmette Hollandsche Taal.

Het schijnt, dat de Nederlandsche Maagd haar feestkleed met des te grooter zorg schoon houdt, naarmate haar dagelijksch kleed meer verontreinigd wordt.

Haar dagelijksch kleed wordt nog steeds vuiler. Voortdurend komen er nieuwe vlekken op. En wiens

schuld is dat? Dat is de schuld van die laffe namaak-Hollandertjes. Dat is de schuld van die menschen, die altijd eerbiedig opzien naar het buitenland, maar die laag neerzien op hun eigen Holland. Dat is de schuld van die menschen, die dwepen met vreemde talen en die hun neus optrekken voor dat „platte Hollandsch.“

Voor velen is het geen eer meer om Hollander te zijn; om Hollandsch te spreken. Daarom is de strijd tegen die vreemde woorden zoo moeilijk. Het eene deel van ons volk rekent het zich een eer om vreemde woorden te gebruiken, en het andere deel heeft den moed niet om er zich tegen te verzetten.

En toch is het heel gemakkelijk. De meeste vreemde woorden zijn onmiddellijk door goede Hollandsche te vervangen. En die niet te vervangen zijn, zijn gemakkelijk te omschrijven.

Neen, de strijd tegen de vreemde woorden zit niet vast op de moeilijkheid om ze te vervangen, maar zit vast op het gebrek aan liefde voor ons land en voor onze Taal, zit vast op gebrek aan fier volks-zelfbewustzijn. Reeds Vondel streed voor de instandhouding van het zuivere Nederlandsch, maar hij heeft den strijd niet kunnen winnen, omdat hij de medewerking van z'n landgenooten miste. En tot nu toe wordt die strijd gestreden. Wat zullen wij, Nederlanders van de 20ste eeuw, dan doen? Zullen we ons maar neerleggen bij het bestaande en zeggen: „Er is toch niets meer aan te doen,“ zoodat over ons land eerlang geklaagd zal moeten worden, zooals Alice Nahon klaagt over Vlaanderen:

„— Waar men als een vreemde bant,
D' eigen zoete tale, ...“

of zullen wij, als volgelingen van den grooten dichter Vondel, Hollandsch, ons eigen Hollandsch spreken? Ik geloof, dat ieder, die zich nog Hollander voelt, in den waren zin des woords, alleen het laatste zal kunnen kiezen. Daarom roep ik aan ieder toe, die zich nog verwant voelt aan het roemrijke geslacht onzer voorvaderen, die zich nog één voelt met den Hollandschen bodem en de Hollandsche lucht:

Schrijf — spreek — denk Hollandsch!

JAN J. VOOGT

RUIGEN HOEK ¹⁾

Stil eenzaam ligt te midden van de duinen het roodgedekt, witvriendelijk „Ruigen Hoek“; als wachters rondom, ruigbewassen kruinen, zoo pittoresk als op een kunst'naars doek.

Hier zoekt de zeewind langs behelmden toppen, of stormt het stuivend zand in 't dorre dal en veegt het van de steile duinenkoppen, bouwt in de diepte ginds een nieuwen wal.

Hier klaagt de zee in stil weemoedig ruischen, of beukt met donderend geraas het strand, vervult de lucht met wild onstuimig bruisen en jaagt het schuim wijdspattend naar het land. —

Geen menschenmacht, geen menschenheerlijkheid, — alleen natuur in luister van Gods werken; — Hier voelt g'u klein, uw harte God gewijd; door Gods nabijheid uw geloof versterken.

H. W. A.

¹⁾ Zomerhuis van H.M. de Koningin in de Scheveningsche duinen.

